

לפרוץ מבד הציור

הציור המשותף של זמיר שץ ובלה וולובניק מציג את מלאכת החיים שלהם, בעוד הדמות של בויאן חיה רק במרחב הציורי. שתי תערוכות מעניינות על רקע פריחת הציור בגלריות בת"א

זמיר שץ ובלה וולובניק, מתוך "שקרים ואבקת כביסה", 2017

שאל סתר

תל אביב שטופה בימים אלה בציור – רוב מוחלט של התערוכות המוצגות בגלריות בעיר הן תערוכות ציור: תערוכת זיכרון למשה גרשוני בגבעון, ביאנקה אשל גרשוני בעינגע, יאיר

גרבו בגורדון, גיא אביטל בשלוש, מתן בן טולילה בנגא, עודד אבר מובסקי בלובי, יואב וינפלד בגלריה ביתית ביד אליהו – וזו רשימה חלקית. האם צריך להכריז שוב על פריחה במדיום האמנותי שהוספד פעמים אינספור ועולה תמיד כעוף החול? ואולי, תחת

זאת, אפשר לשאול על המקומות שאליהם פונה הציור על מנת לבסס את תוקפו אל מול ה"טכניקה" שבה משתקעים היום יותר ויותר המדיומים הטכנולוגיים (צילום, וידאו)? שתי תערוכות ציור שמר צגות בקריית המלאכה, שונות מאוד האחת מן השנייה, פונות אל

המיתות כמחווה בסיסית של הציור ושל יצירתו.

בגלריה רזנפלד, זמיר שץ וב'לה וולובניק מציגים תערוכה זוגית. הם ביחד – חיים יחד, מציירים יחד, מציירים יחד את חייהם המשותפים. זוג אמנים, זוג מאוהב, זוג שפועל בעולם, בסגנון פרידה קאלו ודייגו ריברה, או בוני וקלייד. הגלריה עמוסה עד להתפקע בעשרות ציורים שלהם שגודשים את הקירות, ציורים שבהם הם עצמם נראים מציירים בסטודיו, משתעשעים בבית, מסתובבים בדרום תל אביב, מתאמנים בירי ברובה, מצטלמים, מציגים את עצמם לראווה, גם את גופם, פעמים רבות בעירום חלקי. הם נראים ויטאלים, פעלתניים, מרוצים מהחיים ומעצמם, חיים בסרט שהם הבמאים שלו והשחקנים בו. עבודת הווידאו שבתערוכה מציגה את הסרט הזה – שבו שברי דימויים טלוויזיוניים מוצמדים במונטאז' קופצני ומהיר של האקטואלי והבנאלי, פוליטיקה וסקס, שמפלטט כל הזמן עם הפורנוגרפי, אבל החוט המקשר בין חלקיו הוא הופעותיו של דונלד טראמפ והנאום של אחמד טיבי ביום הזיכרון לשואה. עושה רושם שכיף להם. הם מפגינים התפרצויות של תשוקה ככוח מחולל בעולם.

לכן זו תערוכה שיש בה המון ציורים אבל היא אינה תערוכת ציור. הציורים – תחתונים, דלים וגסים, מרושלים – אינם מעניינים כשלעצמם, כנראה שגם לא את שני הציירים. אבל מעשה יצירתם איננו בציור. הם עוסקים בלצייר את עצמם מציירים – ולצלם את

התערוכה של שץ וולובניק מזכירה שסגנון אמנותי איננו רק הסגנון של הציור, אלא גם, אולי בעיקר, סגנון החיים שמוביל ליצירת הציור

עצמם מציירים את עצמם מציירים – במהלך מעגלי שמקעקע את ממד הייצוג שבציור. שץ וולובניק לא יוצרים עבודות אמנות, הם יוצרים את אוירת היצירה של האמנות. מה שמוצג בתערוכה הוא מלאכת החיים של האמנים.

זהו מיתוס כמובן – רוב האמנים, בין בקשה לתוכנית שהות-אמן להצעה לתערוכה, לא חיים כך. גם שץ וולובניק משחקים בלחיות את חיי האמן, במידה משתנה של רצינות. אבל התערוכה מזכירה – ברוח הרומנטיקה או הדקאדנס – שסגנון אמנותי איננו רק הסגנון של הציור, אלא גם, אולי בעיקר, סגנון החיים שמוביל ליצירת הציור. לכן השאלה האם משהו קורה לציור של שץ כאשר חוברת

זמיר שץ ובלה וולובניק, שקרים ואבקת כביסה. גלריה רזנפלד. שביל המפעל 1, תל אביב. עד 3.3